

[Waldorff]

»Eksempelvis kan en indberetningspligt eller udsendelse af oplysninger særlig til de offentlige repræsentanter være belastende for forholdet mellem de offentlige repræsentanter og den øvrige bestyrelse.«

Den bemærkning er utrolig afslørende og viser lidt af begrundelsen for industriministerens tilnavn: regeringens vandrefadæse.

Det afgørende i denne sag er altså det gode forhold mellem den offentlige repræsentant og den øvrige bestyrelse. Det er kammeratlighed, det er indspisthed, det er tavshedspligt, fælles hæftelse for skattebøder og et fedt honorar. Det er i en nøddeskal ordningen med de offentlige repræsentanter.

På baggrund af alt dette kunne man få den opfattelse, at VS er imod offentlige repræsentanter. Det er en misforståelse. For at der ikke skal være nogen tvivl, vil jeg sige, at vi vil stemme for offentlige repræsentanter i forsikringsselskaberne, hvis vel at mærke – her bedes industriministeren være opmærksom – industriministeren vil lade lovforslaget gå tilbage i udvalget og her gennemføre en skærpeelse af reglerne omkring de offentlige repræsentanters rettigheder og forpligtelser, sådan at de virkelig kan komme til at fungere, sådan at de varetager samfundsmæssige interesser. Hvis industriministeren ikke vil det, så vil vi stemme for ændringsforslaget, sådan at de ryger ud, og det samme gælder, kan jeg da nævne, de offentlige repræsentanter i banker, hvis ellers de borgerlige er hjemme, hvad de ikke har været indtil nu. Det skyldes, at sådan som ordningen fungerer i dag, er de offentlige repræsentanter direkte skadelige. Det fremgår med al ønskelig tydelighed af dette citat:

»Imidlertid må vi være realistiske og se i øjnene, at der næsten altid fra mange sider har været stærke ønsker om indsigt med pengeinstitutternes virksomhed, og det var det ønske, et flertal fik opfyldt for nogle år siden.

Mistilliden og mistænkeliggørelsen er i nogen grad fjernet, og det er mit indtryk, at den offentlige repræsentant i langt de fleste bestyrelser har fungeret tilfredsstillende for såvel det offentlige som for pengeinstituttet.«

Det blev sagt af den konservative ordfører, hr. Kjelgaard, folketingets forhandlinger 1978–79, den 17. januar 1979, sp. 4881, og det citat indeholder lige præcis det, som gør,

at vi må gå imod de offentlige repræsentanter.

Hele ordningen tjener til at føre befolkningen bag lyset. Folk skal tro, at alt er i den skønneste orden, at staten har en kontrollant siddende, og at man derved har garanti for, at alt går rigtigt til. Derigennem vil man dæmpe den massive mistillid, som helt berettiget eksisterer i befolkningen imod pengeinstitutterne og forsikringsselskaberne. Ordningen er klart til mere skade end gavn. Den modvirker den helt enestående selvafsløring, som selskaberne er i gang med i disse år, og den er i øvrigt med til lægge alt, hvad der hedder offentlig kontrol, for had.

Fremskridtspartiet lever af ting som de offentlige repræsentanter, hvor man kan påpege, at de offentlige repræsentanter har deres gode ben uden i øvrigt at være til nogen som helst gavn. Men som sagt, hvis regeringen vil lave en opstramning, som giver ordningen værdi, så vil vi gerne diskutere det. Hvis ikke den vil det, så må de offentlige repræsentanter ud.

Om SFs ændringsforslag skal jeg kun sige, at det, som det er udformet, er en blank bemyndigelse til en industriminister til at organisere en indberetningspligt, som den samme industriminister ikke har gnist af interesse i at organisere, og som i øvrigt ikke kan organiseres, så længe man opretholder tavshedspligten, så det vil vi unnlade at stemme for.

Alfred Hansen (DR):

Debatten i udvalget har i den forløbne tid siden første behandling af forslaget hovedsagelig koncentreret sig om to områder: dels den planlagte offentlige repræsentation i forsikringsselskabers bestyrelser, dels den strukturelle opbygning med hensyn til forsikrings-tilsynet.

Om det første, samfundsrepræsentationen, skal jeg nævne, hvad man måske vil kunne erindre, at den 21. november 1978 fremsatte fremskridtspartiet og retsforbundet et forslag om at afskaffe offentlige repræsentanter i banker og sparekasser. Der var ikke tilstrækkelig tilslutning til forslaget på daværende tidspunkt. Vi må derfor hilse med tilfredshed, at der i dag, som det fremgår af betænkningen, er overvejende tilslutning til at forhindre offentlig repræsentation i forsikrings-